

Publicerad 2010-11-30 17:40 av Baystream

Hon; en drottning i skimrande frostväv

Flingor. Fler än ett dussin, fler än ett ensamt öga kan räkna. Oskyldigt vita singlade de viktlöst nedåt. De bar inte en ängels anlete, men hon visste att många fann dem vackra. De var vackra, men de var också kalla. Så otroligt kalla.

Frostbitna pärlor.

Smaklösa, tomma emot hennes läppar där hon stod, lipandes åt stjärnorna. Nästintill barnsligt, men hon kunde inte bry sig. Hon ville inte. Hon ville få dem att skrika, bryta tystnaden. Utplåna den tryckande känslan utav...

En, två, tre, fyra, fem. Hon skulle räkna dem tills det inte fanns fler att räkna. Och de skulle alla smaklöst smälta. Kyla mot värme. Och hon skulle vinna. Sex, sju, åtta, nio...

panik. Tystnaden föll likt frusna stjärnor ifrån en stum himmel och hon ville skrika. Skrika dem till liv, till sång, till skratt. Till ett 'hej jag saknar dig', till ett 'hej jag saknar dig, jag älskar dig, jag vill dela världens godaste kaka med dig så länge jag lever...!'

Hon bad tåren att inte falla den också.

Hon lyfte blicken, bäddade in den i den oändlighet som såg ner på henne och hon drog sakta tillbaka tungan. De skulle aldrig sluta falla och tåren hade inte lyssnat. Den glimmade i ögonvrån, en istapp ibland tusentals flingor, en drottning ibland tjänare och kung vinter väntade ivrigt efter att ha henne vid sin sida. De skulle aldrig sluta falla.

De skulle aldrig börja skratta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Baystream med Poeter.se id #29457 innehar upphovsrätten